

Straffelov i høj Grad trænger til en Revision, det er den saakaldte Odenseaffære, som ærede Medlemmer sikkert ville kende fra Bladene. Den drejer sig om, at nogle Soldater, som man havde nægtet Nattegn, bleve borte. Det er jo en Affære, som har vakt megen Opmærksomhed, ikke mindst ved den Udgang, den har faaet, thi fra Begyndelsen af forlød det almindeligt, at det vilde blive en frygtelig streng Historie for flere af de Soldater, de kunde ikke undgaa Forbedringshus for, hvad de havde gjort. Imidlertid blev Affæren ordnet efter min Formening overordentlig tilfredsstillende. Det er heldigvis ikke ret mange, der synes, at denne Udgang ikke var god. Jeg har nok set enkelte, navnlig enkelte militaristiske Blade som „Jyllandsposten“ og „Vort Land“ indeholde Artikler, hvori de synes at være meget harmfulde over, at disse stakkels Soldater derovre ikke kom i Tugthuset, som de formentlig havde fortjent, men for mig staaer det saaledes, at denne Affære er det allertydeligste Bevis paa, at den militære Straffelov bør revideres, thi det, der foreligger, er jo i Virkeligheden, at man faktisk ikke turde anvende Straffeloven. Man havde Følelsen af, at det vilde vække en saadan Harm, hvis man skulde gaa frem efter Loven — jeg kender kun Affæren, maa jeg sige, fra, hvad der foreligger i Bladene, men jeg tror, det i alt væsentligt er rigtigt —, at man selv i Hærens øverste Ledelse var klar over, at det vilde være for galt, om man skulde gaa frem efter Lovens fulde Streng-
 hed overfor disse Soldater. Man har da skønnet, at der ikke forelaa en saa grov Forbrydelse, man har skønnet, at der ikke burde rejses Tiltale, og det er efter min Formening ogsaa en fortræffelig Ordning af Sagen. Men for mig staaer det alligevel saaledes, at dette er et af de klareste og tydeligste Beviser paa, at vi maa have den militære Straffelov revideret, thi naar ikke en Gang Hærens øverste Ledelse tør gaa frem efter Loven i dens fulde Streng-
 hed, maa vi være klare over, at Loven bør revideres.

Men foruden at Straffene bør mildnes i al Almindelighed, og maaske mange Ting, som nu kaldes Forbrydelser, ganske udgaa af Forbrydelsernes Række, er der ved Siden deraf et Omraade, hvor jeg ogsaa tror, man bør skride til en Revision, og det er med Hensyn til den arbitrære Straffemyndighed, som er tillagt Befalingsmændene, navnlig de højere Befalingsmænd. Det er jo ikke Smaating, der saa-

ledes kunne idømmes uden Lov og Dom af en enkelt Mand, ofte uden synderlig Forundersøgelse og i hvert Fald paa et Grundlag, som de fleste ikke ville finde tilstrækkeligt til at idømme en Mand saa strenge Straffe, som der kan idømmes arbitrært. Ved Søværnet kan der f. Eks. arbitrært idømmes indtil 20 Dages Vand og Brød. Jeg synes, det er en alt for stor Myndighed at lægge i Hænderne paa en enkelt Mand; en saa barbarisk Straf som 20 Dages Vand og Brød bør ikke kunne paalægges en Mand uden efter indgaaende Undersøgelse og efter moden og grundig Overvejelse af Folk, der virkelig have Forstand paa at dømme, som virkelig kunne siges at være Dommere og ikke blot Folk, der maaske paa Grund af deres Tjeneste se noget anderledes paa det, end virkelige Dommere vilde gøre. Og saadanne arbitrære Straffe idømmes jo tit paa et forholdsvis løst Grundlag. Jeg kender et Tilfælde — det er ganske vist nogle Aar gammelt, men det er typisk, og der er jo ikke foregaaet nogen Forandring i den arbitrære Straffemyndighed siden —, som fandt Sted om Bord paa Skibet „Ingolf“ i 1890. Sagen er refereret mig saaledes, at den næstkommanderende var i noget løftet Stemning, og i denne noget løftede Stemning beordrede han en Underofficer til Tops for at smøre Rullerne i Fløjknappen. Nu var det efter alt, hvad der foreligger, en ganske meningsløs Ordre, der ikke paa det Tidspunkt kunde have nogen fornuftig Hensigt. Den paagældende Underofficer lod først, som om han ikke hørte Ordren, men næstkommanderende blev saa gjort opmærksom paa, at Underofficeren ikke efterkom Ordren. Den blev da gentagen saaledes, at Officeren spurgte, om han vilde udføre Ordren eller arresteres; Underofficeren valgte det sidste, idet han, som sagt, fandt, at det var en ganske meningsløs Ordre, som kun kunde være givet af Grunde, der ikke vedkom Tjenesten. Han valgte altsaa at blive arresteret, og Dagen efter blev han saa af Chefen uden nogen synderlig Undersøgelse idømt 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Der meldes ikke noget om, hvorvidt der blev rejst Tiltale mod den paagældende Officer, som havde været Skyld i, at han fik disse 3 Gange 5 Dages Vand og Brød ved at give en saa meningsløs Ordre — jeg tror ikke, der blev rejst Tiltale mod ham. Jeg kan nævne et andet Tilfælde fra Marinen, hvor en Mand, der havde skrevet en Artikel til „Social-Demokraten“, hvori han gav en Skildring